

Cât încă nu e prea târziu

MonicaBerglund

Dacă-ați uitat să vă jucați,
Voi, oameni mari, eu vin și spun;
Un gând eu am purtat în suflet
Și mare fiind acum, vă întreb:

De ce-ați uitat c-ați fost și voi copii,
Când într-o lume- a inocenței,
Tot ce doreați erau doar jucării;
De ce-ați uitat să vă jucați ?

De ce acum când ați ajuns părinți
Nu vă-nțelegeți proprii fii,
Iar voi acei ce nu-i aveți,
De ce nu vă doriți copii ?

Dacă-ați uitat să vă jucați,
Ei vin acum și v-amintesc;
Cu dragoste și puritate
De lucruri sfinte vă vorbesc.

Ei dau și nu vă cer nimic
Sunt mulțumiți cu ce primesc;
În lumea lor de jucării
Ca oameni mari ei vă privesc.

Ca oameni mari, curați și dreți
Ei cred că voi sunteți perfecți,
Ei singuri se învinuesc
Atunci când voi greșiți;

Vă iartă și cu mult respect,
Ei vă iubesc orice ar fi.

Dacă-ați uitat să vă jucați,
Ei jocul vi-l reamintesc;
Jocul te-nvață cum să-nvingi
Și te învață cum să pierzi.

Jocul e lupta cea mai dreaptă,
Jocul e competiția cinstită;
Jocul este comunicare,
Jocul e dragoste și chiar ispită.

Dacă-ați uitat să vă jucați,
Voi oameni mari, eu vin și spun:
Lăsați-vă proprii copii
Să vă învețe ei acum;

Cât încă nu e prea târziu!